

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 412

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 19 mai 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 792 din 3 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89, art. 90 și ale art. 409 din Codul de procedură penală	2–5
Decizia nr. 110 din 25 februarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 291 alin. (1) din Codul penal	5–8
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
72. — Ordonanță de urgență pentru suspendarea aplicării prevederilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și instituirea unor măsuri tranzitorii	9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.490. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației pentru completarea art. 9 din Ordinul ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene nr. 2.400/2017 privind aprobarea măsurii de sprijin prin acordarea unor ajutoare <i>de minimis</i> pentru IMM-uri sub formă de garanție neplafonată de portofoliu din cadrul Programului operațional „Inițiativa pentru IMM”	10
4.188. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar și a Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 792**

din 3 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89, art. 90 și ale art. 409 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89, art. 90 și art. 409 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Adrian Chirculescu în Dosarul nr. 545/59/2018 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.046D/2018.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin mandatarul său, domnul Constantin Costin Chirculescu. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a excepției. Acesta arată că, în calitate de membru al familiei persoanei condamnate, respectiv de frate, a formulat o cerere de revizuire, care a fost respinsă. Arată, de asemenea, că împotriva hotărârii de respingere a cererii de revizuire a promovat calea de atac a apelului, cererea de apel fiind respinsă ca inadmisibilă, pentru motivul că autorul ei nu are calitatea procesuală necesară, având în vedere dispozițiile art. 409 din Codul de procedură penală, care prevăd că doar soțul sau soția pot introduce apel în favoarea inculpatului. Arată, totodată, că împotriva acestei hotărâri a formulat contestație în anulare, invocând încălcarea dreptului la apărare al persoanei condamnate, cerere care, de asemenea, a fost respinsă. Se arată că persoana condamnată care a decedat poate să nu aibă soț sau soție, dar ar putea avea părinți sau frați care să dorească să exercite, în favoarea acestuia, calea de atac a apelului. Se susține că textul criticat încalcă dreptul la apărare al condamnatului, și nu al persoanei care formulează acțiunea în favoarea acestuia, respectiv apel împotriva hotărârii de respingere a cererii de revizuire privind hotărârea de condamnare. Se susține că dreptul de a formula cerere de revizuire este un drept al condamnatului, care poate fi exercitat, prin excepție, de către membrii familiei, în cazul în care persoana condamnată se află într-o situație fie dificilă, fie ireversibilă, care nu îi permite să exercite calea de atac analizată. Se afirmă că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 89 și 90 din Codul de procedură penală, ce reglementează dreptul la apărare și asistența juridică obligatorie. Referitor la art. 89 și 90 anterior menționate, se arată că prima etapă a soluționării cererii de revizuire este verificarea admisibilității în principiu a

acesteia. Se susține că instanța poate admite sau respinge în principiu cererea de revizuire și că persoana în cauză își păstrează statutul de persoană condamnată pe tot parcursul soluționării cererii de revizuire, inclusiv în etapa judecătii în fond a cererii, până la pronunțarea unei eventuale soluții de achitare. Se arată că pe toată durata procedurii, instanța poate suspenda executarea hotărârii de condamnare, nefiind însă obligată să procedeze astfel. Se susține că, de altfel, persoana în favoarea căreia se exercită cererea de revizuire se poate afla în etapa ulterioară executării pedepsei. Or, art. 89 și 90 din Codul de procedură penală prevăd asistența juridică a inculpatului. Cum legea penală este însă de strictă interpretare, condamnatului nu îi este recunoscut acest drept. Se susține că, de cele mai multe ori, condamnatul are o situație mult mai grea, el putându-se afla în stare de privare de libertate sau putând fi decedat, situație în care nu își poate formula apărării. Se conchide că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 129 din Constituție.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, conform căreia o excepție ridicată într-o procedură care este *ab initio* inadmisibilă urmează a fi respinsă ca inadmisibilă. În subsidiar, se susține că excepția este nefântemeiată. Se susține că reglementarea modului de exercitare a drepturilor stabilite la art. 89, 90 și 409 din Codul de procedură penală este de competența exclusivă a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 29 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 545/59/2018, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 89, art. 90 și art. 409 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ștefan Adrian Chirculescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulate de autorul excepției împotriva unei decizii penale prin care a fost respins, ca inadmisibil, apelul declarat de autor împotriva unei sentințe penale, prin care a fost respinsă o cerere de revizuire formulată de acesta.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, referitor la dispozițiile art. 89 și 90 din Codul de procedură penală, se susține că acestea încalcă dreptul la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție, prin faptul că restrâng posibilitatea exercitării acestui drept la persoanele care au calitatea de suspect sau de inculpat. Se arată că persoana condamnată, care formulează o cerere de revizuire, dobândește calitatea de intimat, și nu pe cea de inculpat, motiv pentru care nu beneficiază de dreptul la apărare, conform textelor criticate. Se arată că persoana aflată în ipoteza anterior referită își păstrează calitatea de condamnat pe tot parcursul procedurii de soluționare a cererii de revizuire și că această calitate se pierde doar prin pronunțarea unei

hotărâri de achitare. Se susține că, deși situația condamnatului este una mai grea decât cea a suspectului sau a inculpatului, dispozițiile art. 89 și 90 din Codul de procedură penală prevăd doar în privința celor din urmă cazuri în care apărarea este asigurată, în mod obligatoriu și din oficiu, atunci când nu există un apărător ales. Totodată, se susține că textele criticate încalcă principiul egalității în fața legii, prin faptul că persoanei condamnate, care formulează cerere de revizuire, care se află într-o situație juridică gravă, dată de restrângerea exercițiului drepturilor sale fundamentale, nu îi este garantat dreptul la apărare prin asigurarea unui apărător din oficiu. Se arată că, deși legea procesual penală asigură asistența juridică din oficiu pentru persoanele condamnate la pedepse mai mari de 5 ani, nu prevede același drept pentru persoanele condamnate la pedepse mai mari de 15 ani, care formulează cerere de revizuire.

7. Cu privire la dispozițiile art. 409 din Codul de procedură penală, se arată că acestea încalcă accesul la justiție, prin limitarea sferei persoanelor care pot ataca cu apel o soluție pronunțată de instanța de fond, fiind exclusă dintre acestea persoana condamnată, neprivată de libertate, care are interesul procesual de a formula apel împotriva unei sentințe penale pronunțate în calea extraordinară de atac a revizuirii, prevăzută la art. 453 din Codul de procedură penală. Se susține că o astfel de persoană dobândește calitatea de intimat, care este incompatibilă cu cea de inculpat, întrucât aceasta din urmă încetează odată cu condamnarea definitivă. Se mai susține că prevederile art. 409 din Codul de procedură penală contravin art. 129 din Constituție, întrucât persoana condamnată aflată în ipoteza invocată de autorul excepției și membrii familiei acesteia au calitatea de parte interesată, prevăzută de norma constituțională anterior menționată. Se face trimitere la dispozițiile art. 455 lit. b) din Codul de procedură penală, care prevăd dreptul persoanei condamnate și al membrilor de familie ai acesteia de a formula cerere de revizuire chiar după moartea persoanei condamnate, și se arată că, prin raportare la prevederile legale anterior menționate, limitarea persoanelor care pot formula apel împotriva sentinței pronunțate în procedura revizuirii este de natură a încălca accesul liber la justiție și prevederile constituționale ale art. 129 referitoare la exercitarea căilor de atac.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 89, art. 90 și ale art. 409 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 89: „(1) *Suspectul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de unul ori de mai mulți avocați în tot cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și al judecății, iar*

organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoștință acest drept. Asistența juridică este asigurată atunci când cel puțin unul dintre avocați este prezent.

(2) *Persoana reținută sau arestată are dreptul să ia contact cu avocatul, asigurându-i-se confidențialitatea comunicărilor, cu respectarea măsurilor necesare de supraveghere vizuală, de pază și securitate, fără să fie interceptată sau înregistrată convorbirea dintre ei. Probele obținute cu încălcarea prezentului alineat se exclud.”;*

— Art. 90: „*Asistența juridică este obligatorie:*

a) *când suspectul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de detenție ori într-un centru educativ, când este reținut sau arestat, chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale, chiar în altă cauză, precum și în alte cazuri prevăzute de lege;*

b) *în cazul în care organul judiciar apreciază că suspectul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea;*

c) *în cursul procedurii în cameră preliminară și în cursul judecății în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.”;*

— Art. 409: „(1) *Pot face apel:*

a) *procurorul, referitor la latura penală și latura civilă;*

b) *inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă;*

c) *partea civilă, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă;*

d) *persoana vătămată, în ceea ce privește latura penală;*

e) *martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește amenzile judiciare aplicate prin sentință, precum și în ceea ce privește cheltuielile judiciare și indemnizațiile cuvenite acestora;*

f) *orice persoană fizică ori juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămăte nemijlocit printr-o măsură sau printr-un act al instanței, în ceea ce privește dispozițiile care au provocat asemenea vătămare.*

(2) *Pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. b)—f), apelul poate fi declarat și de către reprezentantul legal ori de către avocat, iar pentru inculpat, și de către soțul acestuia.”*

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 24 cu privire la dreptul la apărare și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 453 din Codul de procedură penală, sunt supuse revizuirii, sub aspectul laturii penale, hotărârile judecătorești definitive, în oricare dintre următoarele cazuri: a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză; b) hotărârea a cărei revizuire se cere s-a întemeiat pe declarația unui martor, opinia unui expert sau pe situațiile învederate de un interpret, care a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere, influențând astfel soluția pronunțată; c) un înscris care a servit ca teme al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals în cursul judecății sau după pronunțarea hotărârii, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză; d) un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de urmărire penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză; e) când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia; f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională ca urmare a

admiterii unei excepții de neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

14. Este adevărat că în procedura soluționării cererii de revizuire, cu ocazia analizei admisibilității acesteia în principiu, dispozițiile Codului de procedură penală nu prevăd asigurarea asistenței juridice obligatorii pentru nicio categorie de persoane condamnate care formulează astfel de cereri, dispozițiile art. 89 și 90 din același cod făcând referire doar la suspect și la inculpat, în reglementarea dreptului fundamental prevăzut la art. 24 din Constituție. Însă acest aspect nu echivalează cu lipsirea persoanelor aflate în ipoteza invocată de autorul excepției de posibilitatea exercitării dreptului la apărare. În acest sens, dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală prevăd că admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță, în camera de consiliu, cu citarea părților și cu participarea procurorului. Prin urmare, titularul cererii de revizuire are posibilitatea să participe la ședința de judecată și să își angajeze un avocat, pentru a-i apăra drepturile și interesele procesuale. Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În acest sens, Curtea a reținut că, în cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea suspectului sau a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 600 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006).

15. De altfel, pentru a se pronunța cu privire la admisibilitatea cererii de revizuire, instanța examinează, conform art. 459 alin. (3) din Codul de procedură penală, următoarele aspecte: dacă cererea a fost formulată în termen și de o persoană dintre cele prevăzute la art. 455 din Codul de procedură penală; dacă cererea a fost întocmită cu respectarea prevederilor art. 456 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală; dacă au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procedurilor penale; dacă faptele și mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de revizuire care a fost judecată definitiv; dacă faptele și mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea conduc, în mod evident, la stabilirea existenței unor temeiuri legale ce permit revizuirea; dacă persoana care a formulat cererea s-a conformat cerințelor instanței dispuse potrivit art. 456 alin. (4) din Codul de procedură penală. Prin urmare, pentru a constata admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire, instanța verifică aspecte, mai degrabă formale, care nu presupun o analiză pe fond a mijloacelor de probă în baza cărora este formulată cererea. Mai mult, împotriva sentinței prin care este respinsă, ca inadmisibilă, cererea de revizuire poate fi promovată, conform art. 459 alin. (7) din Codul de procedură penală, aceeași cale de atac ce poate fi formulată împotriva hotărârii la care se referă revizuirea.

16. Având în vedere aspectele arătate mai sus, Curtea reține că procedura analizei admisibilității în principiu a cererii de revizuire oferă titularului acesteia garanțiile specifice dreptului la apărare și accesului la justiție, precum și posibilitatea de a

beneficia de căi de atac pentru realizarea drepturilor și intereselor sale procesuale.

17. În ipoteza admiterii în principiu a cererii de revizuire, conform art. 459 alin. (4) din Codul de procedură penală, aceasta se face prin încheiere, ce are ca efect rejudecarea cauzei, conform art. 461 din Codul de procedură penală. Potrivit alin. (1) al art. 461 din Codul de procedură penală, rejudecarea cauzei după admiterea în principiu a cererii de revizuire se desfășoară potrivit regulilor de procedură privind judecarea în primă instanță. Or, procedura de judecată în primă instanță prevede, la art. 356 din Codul de procedură penală, asigurarea apărării, beneficiind de acest drept, conform alin. (1) al articolului anterior menționat, persoana vătămată, inculpatul și celelalte părți.

18. Așa fiind, prevederile art. 461 alin. (1) din Codul de procedură penală, referitoare la rejudecarea cauzei, implică respectarea dispozițiilor art. 356 din Codul de procedură penală, care constituie o aplicare, în etapa judecării în primă instanță, a dreptului la apărare și nu pot avea, la rândul lor, eficiență decât cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 89 și 90 din Codul de procedură penală, ce reglementează reguli generale referitoare la asigurarea dreptului la apărare, incidente în toate etapele procesului penal.

19. Așa fiind, susținerile autorului excepției, conform cărora persoana condamnată, a cărei cerere de revizuire este admisă, nu beneficiază de dreptul la apărare, astfel cum acesta este reglementat la art. 89 și 90 din Codul de procedură penală, și nici de dreptul de a promova apel împotriva sentinței pronunțate cu ocazia rejudecării cauzei, sunt neîntemeiate. În realitate, normele procesual penale mai sus analizate asigură părții, aflate în ipoteza juridică invocată în susținerea excepției de neconstituționalitate, dreptul la rejudecarea cauzei sale penale, după admiterea în principiu a cererii de revizuire, și de a beneficia de toate garanțiile procesuale specifice accesului la justiție și dreptului la apărare, precum și de căile de atac prevăzute de lege.

20. Prin urmare, nu poate fi reținută încălcarea, prin prevederile art. 89 și 90 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor constituționale ale art. 21, 24 și 129. Totodată, nu poate fi constatat faptul că textele criticate creează discriminare între persoanele care au calitatea de inculpat, aflate în cursul soluționării procesului penal, anterior promovării unei eventuale căi extraordinare de atac, și cele a căror cauză penală se judecă în urma admiterii de principiu a unei cereri de revizuire, sub aspectul exercitării drepturilor fundamentale mai sus menționate.

21. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 409 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate. Curtea reține că aceasta din urmă are ca obiect soluționarea unei contestații în anulare, formulată conform art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, autorul cererii apreciind că decizia penală atacată a fost pronunțată de către un complet nelegal constituit. Or, prevederile art. 409 din Codul de procedură penală reglementează persoanele care pot face apel. În aceste condiții, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care impun condiția existenței unei legături a dispozițiilor legale ce formează obiectului excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Adrian Chirculescu în Dosarul nr. 545/59/2018 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ștefan Adrian Chirculescu în Dosarul nr. 545/59/2018 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 89 și art. 90 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 110

din 25 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 291 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 291 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Andreea Monalisa Vucă în Dosarul nr. 602/122/2016 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală — Cauze generale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 826D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 602/122/2016, **Tribunalul Giurgiu — Secția penală — Cauze generale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969 și art. 291 alin. (1) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Andreea Monalisa Vucă în soluționarea cauzei penale în care aceasta a fost trimisă în judecată pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 291 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 alin. (1) din Codul penal. Din cercetările efectuate s-a stabilit că în perioada susținerii examenului de bacalaureat, sesiunea august — septembrie 2013, autoarea excepției a intermediat înțelegerea infracțională și plata sumei de 400 lei dintre inculpata Georgeta Chiran și candidatul Gabriel Răducu Brătan, în scopul favorizării acestuia la examenul de psihologie.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de previzibilitate și accesibilitate, deoarece din modul de definire a infracțiunii de trafic de influență nu poate fi determinat cu exactitate sensul sintagmei „*în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri*”, deci conduita care definește elementul material al infracțiunii și care constituie

consecința presupusei activități infracționale. Legiuitorul a stabilit o incriminare ce are un caracter general, astfel că acțiunile sau inacțiunile raportate la activitățile pe care le desfășoară funcționarul pot fi menționate în dispozițiile altor acte normative decât legea penală (nedeterminate), de exemplu, în fișa postului, sau pot fi situații de fapt, nereglementate în scris. Prin urmare, susține că dispozițiile criticate au un caracter ambiguu, existând posibilitatea reglementării cu privire la conduita funcționarului și de către o autoritate, alta decât cea legislativă. Totodată, consideră că dispozițiile de lege criticate sunt, în mod evident, neprevizibile și nepredictibile, conducând la incidența lor cu privire la unele situații ce nu pot fi anticipate de persoanele acuzate de comiterea lor, cu consecința directă a emiterii unor rechizitorii abuzive, fiind posibile chiar condamnări pe criterii neobiective, arbitrării. Așadar, susține că infracțiunea de trafic de influență este o normă lipsită de claritate și previzibilitate, deoarece aceasta presupune, pentru existența sa, patru modalități de săvârșire alternative, și anume îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, respectiv două modalități de săvârșire alternative, în scopul de a îndeplini sau a nu îndeplini un act privitor la îndatoririle sale de serviciu (art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969). Susține, totodată, că normele criticate determină și încălcarea principiului nediscriminării, deoarece același act poate fi interpretat de un procuror ca fiind corespunzător, iar de un altul ca defectuos. Consideră că, în cauză, conduita care a atras încadrarea faptei în sfera ilicitului penal constă în presupunerea că un profesor corector a acordat o notă mai mare decât valoarea reală unei lucrări de bacalaureat. Invocă atât considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 166 din 17 martie 2015 și nr. 553 din 16 iulie 2015, pe care le consideră pertinente în privința previzibilității normelor care incriminează fapte penale și care pot atrage o condamnare penală, cât și Decizia Curții nr. 405 din 15 iunie 2016.

6. Tribunalul Giurgiu — Secția penală — Cauze generale opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Reține, în acest sens, că dispozițiile art. 291 alin. (1) din actualul Cod penal sunt redactate cu suficientă claritate, inclusiv din perspectiva sintagmei „*îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestora*”, formularea largă fiind utilizată pentru a acoperi orice atribuții de serviciu prevăzute de legi, regulamente, fișe ale postului etc. Textul criticat permite oricărui destinatar să își regleze comportamentul prin raportare la atribuțiile sale concrete de serviciu, dar și instanțelor să analizeze, în raport cu aceleași atribuții de serviciu ale persoanei acuzate de complicitate la infracțiunea de trafic de influență. Instanța de judecată reține că aceeași concluzie se impune și în ceea ce privește dispozițiile art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969, într-o reglementare, în cea mai mare parte, asemănătoare noilor dispoziții. Prin *îndatoriri de serviciu* se înțelege tot ceea ce cade în sarcina unui funcționar public, potrivit normelor ce reglementează serviciul respectiv ori sunt inerente aceluși serviciu.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 291 alin. (1) din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969: „*Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.*”;

— Art. 291 alin. (1) din Codul penal: „(1) *Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil. Totodată, susține că textele de lege criticate aduc atingere și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil. Invocă și art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, ratificată de România prin Legea nr. 365/2004 pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 5 octombrie 2004.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile penale care incriminează fapta de trafic de influență își au corespondent în art. 146 din Codul penal din 1864, în art. 252 și art. 545 alin. 3 din Codul penal din 1936 și în art. 257 din Codul penal din 1969. Similar tuturor reglementărilor precitate, traficul de influență reprezintă, în esență, o speculare, o exploatare a influenței pe care o are făptuitorul sau lasă să se creadă că o are asupra unui funcționar public sau altei persoane dintre cele menționate de lege. Această faptă este incriminată în grupul infracțiunilor de corupție și de serviciu și prezintă pericol social prin atingerea adusă probității funcționarilor publici sau a altor persoane dintre cele menționate de lege și prin crearea sau menținerea suspiciunii că aceștia ar putea acționa sub influența intervenției reale sau

presupuse a unor persoane și, în consecință, s-ar aduce atingere bunului mers al instituțiilor publice și persoanelor juridice de utilitate publică ori celorlalte persoane juridice. Așadar, infracțiunea de trafic de influență apără, implicit, buna reputație a unităților în cadrul cărora activează funcționarii publici sau alte persoane asimilate.

13. Potrivit normelor penale în vigoare, constituie infracțiunea de trafic de influență *„pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri”*. Așadar, noua lege penală a preluat textul din Codul penal anterior cu unele modificări. În timp ce, potrivit art. 257 din Codul penal din 1969, elementul material al faptei trebuia să se realizeze de către o persoană care avea influență sau lăsa să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina *„să facă ori să nu facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu”*, noua lege penală prevede că elementul material trebuie să se realizeze de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina *„să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri”*. Astfel, Curtea observă că legiuitorul a descris mai bine modalitățile de incriminare pentru a evita arbitrarul în aplicarea legii penale, ținând cont de faptul că, în practică, se întâlnesc asemenea modalități de săvârșire a faptei. Totodată, Curtea observă că elementul material al faptei de trafic de influență cuprinde trei modalități normative, respectiv primirea (intrarea efectivă în posesia sumei de bani, a unui folos), pretinderea (formularea de către făptuitor nemijlocit, în mod expres sau tacit, a solicitării unei sume de bani, a unui bun sau altor valori), acceptarea de promisiuni (manifestarea acordului cu privire la promisiunile făcute sau banii/foloasele oferite/oferte de către cumpărătorul de influență), aceste noțiuni având înțelesul din vorbirea curentă, care nu diferă de sensul termenilor utilizați la infracțiunea de luare de mită. Curtea reține, așadar, că infracțiunea de trafic de influență este una comisivă și se realizează prin cel puțin una dintre modalitățile normative precitate, acestea fiind alternative, toate referindu-se la bani sau *„alte foloase”*, pentru existența elementului material și deci a infracțiunii de trafic de influență, nefiind necesar ca pretinderea banilor sau folosului, acceptarea promisiunii de foloase ori a darurilor să fi fost urmată de executare, adică de satisfacerea pretenției sau de respectarea promisiunii de foloase. De asemenea, Curtea reține că nu este necesar ca actul ce intră în atribuțiile funcționarului sau ale altui salariat să fi fost efectuat, este suficient că s-au primit ori pretins foloase sau că s-au acceptat promisiuni de foloase în vederea determinării funcționarului sau a altui salariat, fiind indiferent faptul că inițiativa aparține traficantului sau persoanei interesate ca influența să fie exercitată.

14. În cauză, autoarea susține că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de previzibilitate și accesibilitate, deoarece din modul de definire a infracțiunii de trafic de influență nu poate fi determinat cu exactitate sensul sintagmei *„în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii*

unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri”, deci conduita care definește elementul material al infracțiunii și care constituie consecința presupusei activități infracționale.

15. Față de critica autoarei, Curtea reține că pentru existența infracțiunii de trafic de influență se cer a fi îndeplinite mai multe cerințe esențiale, printre care și aceea potrivit căreia influența — reală sau presupusă — să privească întotdeauna un funcționar public care exercită atribuțiile de care depinde efectuarea actului solicitat de cel care a dat, a promis sau de la care s-au pretins bani sau alte foloase. Funcționarul public sau persoana asimilată [dintre cele menționate în art. 308 alin. (1) ori art. 294 din Codul penal] urmează, în accepțiunea normei juridice penale, să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. Potrivit doctrinei, aceste din urmă noțiuni au același înțeles ca și în cazul infracțiunii de luare de mită.

16. În aceste condiții, Curtea reține că actul pentru a căruia îndeplinire, neîndeplinire, urgentare, întârziere se pretinde, se primește sau se acceptă promisiunea de bani sau alte foloase trebuie să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public, așadar, să fie un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau un act contrar acestor îndatoriri. Cu alte cuvinte, actul la care se referă corupția trebuie să fie de competența funcționarului public, trebuie să intre în îndatoririle sale de serviciu. Prin *îndatoriri de serviciu* se înțelege tot ceea ce cade în sarcina unui funcționar public, potrivit normelor care reglementează serviciul respectiv ori care sunt inerente naturii acelui serviciu. Este lipsit de semnificație dacă actul se referă la o obligație de serviciu generală sau specială.

17. Totodată, prin *act contrar îndatoririlor de serviciu* se înțelege actul care, ca și actul privitor la îndatoririle de serviciu, intră în competența normală a funcționarului, făcând parte din sfera îndatoririlor sale, specifice ori generale. Spre deosebire însă de cel din urmă, actul contrar îndatoririlor de serviciu se realizează printr-o încălcare a dispozițiilor legale, printr-o rezolvare arbitrară a unui conflict juridic sau printr-o falsă ori nedreaptă constatare sau apreciere a unei situații de drept sau de fapt, acțiuni ce fac ca actul să devină contrar îndatoririlor de serviciu ale funcționarului public. În literatura de specialitate, s-a susținut chiar că, pentru a se aprecia dacă un act este contrar îndatoririlor de serviciu ale funcționarului, nu este suficient să se cerceteze numai actul în sine, ci mai trebuie ca acesta să fie examinat în legătură cu toate sarcinile de serviciu ale funcționarului, urmând să se considere că actul este contrar îndatoririlor de serviciu ori de câte ori prin efectuarea lui s-a încălcat vreuna dintre aceste sarcini, chiar dacă îndatoririle strict specifice, privitoare la acel act, nu au fost încălcate.

18. Având în vedere cele reținute, Curtea constată că sintagma criticată nu are o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de o pregătire juridică temeinică, astfel cum susține autoarea excepției, astfel că nu încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție.

19. De altfel, Curtea constată că în actuala reglementare a infracțiunii de trafic de influență legiuitorul a adăugat o nouă condiție de tipicitate (nouă cerință esențială), necesară pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii, respectiv aceea ca făptuitorul să promită cumpărătorului de influență că îl va determina pe funcționarul public sau o altă persoană dintre cele

menționate de lege să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. Formularea normei penale criticate — „*pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta ...*” — este redactată clar, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, deci pentru existența infracțiunii, fiind necesară îndeplinirea cerinței existenței influenței reale sau imaginare (conjunția „sau”, cu funcție disjunctivă, având înțelesul curent din limba română — ori/fie, în concret legând noțiuni care se exclud ca alternative), împreună cu/alături de cerința ca făptuitorul să promită că îl va determina pe funcționarul public sau o altă persoană dintre cele menționate de lege să adopte conduita dorită de cumpărătorul de influență (conjunția copulativă „și” având funcția de a lega două cerințe esențiale, de a indica o completare, un adaos, o precizare nouă în incriminarea faptei de trafic de influență). Or, Curtea constată că realizarea acestei din urmă condiții (de a promite influența asupra funcționarului) presupune asumarea din partea făptuitorului a obligației, a angajamentului de a-l determina pe funcționar să adopte conduita ce formează obiectul traficării de influență. În aceste condiții, se poate susține că, în lipsa promisiunii făptuitorului că îl va determina pe funcționarul public sau altă persoană dintre cele prevăzute de lege să aibă conduita solicitată de cumpărătorul de influență, fapta de a pretinde, primi ori accepta promisiunea de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public în vederea determinării acestuia să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, nu constituie infracțiunea de trafic de influență.

Promisiunea poate fi explicită sau implicită, atunci când rezultă din împrejurări de fapt, iar infracțiunea există indiferent dacă intervenția promisă a avut sau nu loc și indiferent dacă s-a urmărit efectuarea unui act legal sau ilegal. În aceste condiții, Curtea reține că prin reglementarea, în plus, a cerinței precitate, doar actul de pregătire care se apropie suficient de mult de lezarea valorii sociale ocrotite urmează a fi sancționat penal, din această perspectivă legea nouă fiind legea penală mai favorabilă, totodată, noul Cod penal reglementând într-un mod mai clar și previzibil infracțiunea de trafic de influență (Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 65).

20. Cât privește invocarea de către autoarea excepției a dispozițiilor art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, ratificată de România prin Legea nr. 365/2004 pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 5 octombrie 2004, referitoare la „*Abuzul de funcții*”, Curtea reține că acestea constituie cadrul general în materie, legiuitorul național având competența de a reglementa conduita legal și moral dezirabilă politicii penale și politicii publice anticorupție din propriul stat. În aceste condiții, având în vedere considerentele anterioare, Curtea reține că, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere în incriminarea faptei de trafic de influență, cu respectarea obligației ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile.

21. Totodată, Curtea constată că prevederile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil nu sunt aplicabile în cauza de față, acestea fiind, în esență, drepturi procedurale, în vreme ce obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate îl constituie dispoziții de drept penal substanțial.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andreea Monalisa Vucă în Dosarul nr. 602/122/2016 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală — Cauze generale și constată că dispozițiile art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 291 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția penală — Cauze generale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru suspendarea aplicării prevederilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și instituirea unor măsuri tranzitorii

Având în vedere necesitatea asigurării unui sistem de despăgubiri unitar și echitabil pentru toți foștii proprietari ale căror imobile nu pot fi restituite în natură și pentru care se acordă măsuri compensatorii prin Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, respectiv prin Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor și prin Ministerul Finanțelor Publice, dat fiind faptul că prin criteriile diferite avute în vedere la elaborarea grilelor notariale din anul 2020 s-a creat premisa unor inechități la stabilirea despăgubirilor pentru foștii proprietari, având în vedere că unele grile notariale elaborate pentru anul 2020 au suferit modificări și după data de 21 martie 2020, dată la care a fost stabilită o nouă procedură de evaluare, pentru a preveni riscul ca modificările succesive ale grilelor notariale să întârzie procesul de soluționare a dosarelor de despăgubire, cu consecința afectării drepturilor foștilor proprietari, în condițiile în care statul este obligat să respecte hotărârea-pilot „*Maria Athanasiu și alții împotriva României*” pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului la data de 12 octombrie 2010, în sensul instituirii unor mecanisme unitare de stabilire a despăgubirilor, care să asigure un just echilibru între interesele foștilor proprietari și interesul general al colectivității, dat fiind faptul că o încetinire a ritmului de soluționare a dosarelor de despăgubire creează premisele sancționării statului român de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru nerespectarea obligațiilor asumate în domeniul restituirii imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist, dat fiind faptul că procesul de restituire a fostelor proprietari nu poate fi oprit sau întârziat și nici nu poate conduce la emiterea unor decizii de despăgubire disproportionale, deși vizează aceleași tipuri de imobile, cu scopul de a preveni apariția de noi litigii cu privire la valoarea despăgubirilor, cauzate de data soluționării dosarelor și de variațiile grilelor notariale, pentru a preîntâmpina impactul financiar negativ asupra bugetului de stat prin aplicarea de sancțiuni de către instanțele de judecată naționale și internaționale, pentru a permite statului român să își poată distribui într-un mod previzibil resursele financiare pe fondul situației determinate de răspândirea coronavirusului Sars-Cov-2, în considerarea faptului că aspectele sus-menționate constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, impunându-se adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Aplicarea prevederilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență până la data de 1 martie 2021.

Art. 2. — Pe perioada suspendării prevăzute la art. 1, evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, în considerarea caracteristicilor tehnice ale

imobilului și a categoriei de folosință la data preluării acestuia, și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.

Art. 3. — În situația în care grila notarială prevede valori doar pentru terenurile din categoria „curți-construcții”, iar terenul preluat în mod abuziv de stat avea o altă categorie de folosință, valoarea despăgubirilor se stabilește prin aplicarea unei reduceri de 50% din valoarea pentru terenurile „curți-construcții”.

Art. 4. — În situația în care grilele notariale sunt elaborate în moneda națională a României, leul, valoarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri se actualizează cu indicele de creștere a prețurilor de consum pentru perioada mai 2013 — data aprobării emiterii deciziei de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase
Președintele Autorității Naționale pentru Restituirea
Proprietăților,
George Băeșu
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu
p. Ministrul afacerilor externe,
Dănuț Sebastian Neculăescu,
secretar de stat

București, 14 mai 2020.
Nr. 72.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, DEZVOLTĂRII ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN

pentru completarea art. 9 din Ordinul ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene nr. 2.400/2017 privind aprobarea măsurii de sprijin prin acordarea unor ajutoare *de minimis* pentru IMM-uri sub formă de garanție neplafonată de portofoliu din cadrul Programului operațional „Inițiativa pentru IMM”

Având în vedere Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României,

având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare, precum și Adresa Consiliului Concurenței nr. 4.487 din 6.04.2020,

în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2019 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

în temeiul art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 9 din Ordinul ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene nr. 2.400/2017 privind aprobarea măsurii de sprijin prin acordarea unor ajutoare *de minimis* pentru IMM-uri sub formă de garanție neplafonată de portofoliu din cadrul Programului operațional „Inițiativa pentru IMM”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 3 aprilie 2017, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Criteriul prevăzut la alin. (1) pct. 8 nu se aplică până la 31 decembrie 2020.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,
Ion Ștefan

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar și a Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar**

În conformitate cu prevederile art. 99 alin. (1) și (9) și ale art. 104 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Conducerea Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, membrii Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția generală

economică, Direcția minorități și inspectoratele școlare duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.903/2018 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar și a Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 25 iunie 2018, cu modificările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 30 aprilie 2020.
Nr. 4.188.

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT**de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Unitatea pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumită în continuare *UFIP*, înființată prin Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, este organ de specialitate, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Educației și Cercetării, denumit în continuare *MEC*.

Art. 2. — *UFIP* are sediul în str. Spiru Haret nr. 10—12, sectorul 1, București, și își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile prezentului regulament de organizare și funcționare, denumit în continuare *regulament*.

Art. 3. — Misiunea *UFIP* constă în desfășurarea activităților specifice pentru finanțarea de bază a unităților de învățământ preuniversitar, precum și în asigurarea suportului administrativ și logistic pentru activitatea Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumit în continuare *CNFIP*.

CAPITOLUL II**Obiective și atribuții**

Art. 4. — *UFIP* îndeplinește următoarele obiective:

a) propune politici de finanțare a învățământului preuniversitar de stat, particular și confesional acreditat și

standarde de cost per elev/preșcolar/antepreșcolar, precum și coeficienți de diferențiere pentru costurile standard per elev/preșcolar/antepreșcolar și coeficienți de corecție pentru învățământul în limbile minorităților naționale, în vederea asigurării standardelor de calitate în învățământul preuniversitar;

b) monitorizează activitatea de finanțare pe baza costurilor standard per elev/preșcolar/antepreșcolar a unităților de învățământ preuniversitar de stat, particular și confesional acreditat și propune redistribuirea fondurilor alocate prin bugetul de stat, pentru asigurarea finanțării unităților de învățământ preuniversitar de stat, particular și confesional acreditat;

c) elaborează rapoarte, metodologii, studii, analize, prognoze și programe de formare privind utilizarea eficientă și transparentă a banilor publici alocați pentru finanțarea de bază a învățământului preuniversitar de stat, particular și confesional acreditat.

Art. 5. — În vederea realizării obiectivelor, *UFIP* îndeplinește următoarele atribuții:

a) elaborează, în proiect, politici de finanțare, metodologii și reglementări privind finanțarea de bază a unităților de învățământ preuniversitar și le înaintează spre aprobare *CNFIP*;

b) elaborează proiectul Normelor metodologice privind determinarea costului standard per elev/preșcolar/antepreșcolar, cu respectarea prevederilor în vigoare, și îl

înaintează spre avizare MEC în vederea inițierii hotărârilor Guvernului pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 104 alin. (4) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

c) primește, centralizează și analizează datele transmise de unitățile de învățământ preuniversitar, prin inspectoratele școlare, la recomandarea/solicitarea MEC, respectiv a CNFIP;

d) gestionează baza de date care asigură suportul informațional pentru CNFIP;

e) întocmește metodologiile pentru alocarea resurselor financiare de la bugetul de stat, bugetele locale, în conformitate cu deciziile CNFIP;

f) urmărește activitatea de finanțare pe baza costului standard per elev/preșcolar/antepreșcolar a unităților de învățământ preuniversitar și propune redistribuirea fondurilor alocate prin bugetul de stat, inclusiv prin rectificări bugetare, pentru asigurarea finanțării unităților de învățământ aflate în dificultate;

g) monitorizează activitatea de finanțare pe baza costurilor standard per elev/preșcolar/antepreșcolar a unităților de învățământ preuniversitar și propune măsuri de asigurare a finanțării pentru unitățile de învățământ aflate în dificultate;

h) propune conducerii MEC, în urma analizelor efectuate, măsurile necesare încadrării unităților de învățământ în costul standard per elev/preșcolar/antepreșcolar;

i) elaborează proiectul ordinului ministrului educației și cercetării privind repartizarea sumelor pentru finanțarea cheltuielilor cu salariile, sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani, stabilite prin lege, precum și contribuțiile aferente acestora;

j) realizează studii, analize, prognoze și rapoarte privind structura și nivelul costurilor per elev/preșcolar/antepreșcolar, coeficienților de diferențiere și coeficienților de corecție pentru învățământul în limbile minorităților naționale pe nivel/filieră/profil și formă de învățământ, la recomandarea/solicitarea MEC, respectiv a CNFIP;

k) elaborează, în proiect, Programul anual al activităților de formare a personalului de la nivelul inspectoratelor școlare județene, cu atribuții în generarea/colectarea/gestionarea datelor specifice finanțării învățământului preuniversitar, pe care îl supune avizării CNFIP și aprobării secretarului de stat pentru învățământul preuniversitar;

l) asigură secretariatul tehnic și executiv pentru activitatea CNFIP, în condițiile legii;

m) asigură buna desfășurare a activității curente a CNFIP în relațiile cu MEC și alte instituții publice și private;

n) asistă CNFIP în elaborarea propunerilor de metodologii și documentații referitoare la finanțarea învățământului preuniversitar;

o) elaborează, împreună cu CNFIP, un raport anual care urmărește utilizarea eficientă și transparentă a banilor publici în învățământul preuniversitar;

p) întocmește lunar situațiile pentru desfășurarea ședinței Comisiei de analiză și propunere de repartizare a sumelor prevăzute anual în ordinul ministrului educației și cercetării privind repartizarea sumelor pentru finanțarea cheltuielilor cu salariile, sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani, stabilite prin lege, precum și contribuțiile aferente acestora;

q) asigură secretariatul tehnic și operativ pentru activitatea Comisiei de analiză și propunere de repartizare a sumelor prevăzute anual în ordinul ministrului educației și cercetării privind repartizarea sumelor pentru finanțarea cheltuielilor cu salariile, sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani, stabilite prin lege, precum și contribuțiile aferente acestora;

r) încheie protocoale de colaborare și schimb de informații cu alte instituții publice, private, organizații guvernamentale și neguvernamentale, potrivit competențelor sale.

Art. 6. — (1) În vederea realizării atribuțiilor prevăzute la art. 5 lit. c) și d), UFIP solicită comisiilor județene de management și monitorizare a activităților derulate prin Sistemul informatic integrat al învățământului din România (SIIR) date statistice, analize, precum și informații necesare determinării costului standard per elev/preșcolar/antepreșcolar.

(2) Activitățile curente menționate la alin. (1) pot fi reglementate și prin metodologii sau proceduri specifice, elaborate de UFIP, pentru fundamentarea finanțării de bază.

Art. 7. — Pentru generarea/colectarea/gestionarea datelor specifice finanțării învățământului preuniversitar, UFIP realizează propria aplicație informatică, denumită *EDUFIN*.

CAPITOLUL III

Structura organizatorică, statul de funcții și personalul

Art. 8. — Pentru activitatea curentă, UFIP dispune de 9 posturi în statul de funcții.

Art. 9. — Statul de funcții este prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul regulament.

Art. 10. — Structura organizatorică este prevăzută în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul regulament.

Art. 11. — (1) Ocuparea posturilor se face cu respectarea prevederile legale în vigoare.

(2) Pentru ocuparea funcției de director, componența comisiei de concurs se stabilește de către MEC.

(3) Componența comisiilor de concurs pentru ocuparea celorlalte posturi din cadrul UFIP se stabilește de către directorul UFIP, în componență fiind și un reprezentant al MEC.

Art. 12. — Atribuțiile, competențele, responsabilitățile și relațiile de serviciu aferente fiecărei funcții în parte se stabilesc prin fișa de post, anexă la contractul individual de muncă.

Art. 13. — Activitatea personalului UFIP se evaluează anual conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 14. — Personalul care trece din instituțiile publice și unitățile de învățământ sau de cercetare în aparatul propriu al UFIP beneficiază de rezervarea postului didactic sau de cercetare la unitatea de învățământ ori la instituția de la care provine.

Art. 15. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor sau implementarea proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale, UFIP poate utiliza colaboratori externi, specialiști în domeniu, în calitate de experți, în afara numărului de posturi prevăzut la art. 8.

CAPITOLUL IV

Conducere și evaluare

Art. 16. — (1) UFIP este condusă administrativ de un director care are calitatea de ordonator terțiar de credite.

(2) UFIP este monitorizată și evaluată de Comitetul de monitorizare.

Art. 17. — Comitetul de monitorizare este format din 3 membri ai CNFIP, care au atribuții în învățământul preuniversitar. Comitetul va prezenta în ședințele CNFIP, semestrial și/ori de câte ori este nevoie, rezultatul monitorizării activităților UFIP.

Art. 18. — (1) Directorul UFIP este numit prin ordin al ministrului educației și cercetării, în conformitate cu prevederile legale.

(2) Directorul UFIP trebuie să fie cadru didactic titular în învățământul preuniversitar, membru al Corpului Național de Experți în Management Educațional și să aibă experiență în managementul unei unități de învățământ preuniversitar.

(3) Activitatea directorului UFIP se evaluează anual conform prevederilor legale în vigoare de către superiorul ierarhic din cadrul MEC.

(4) Directorul participă la ședințele CNFIP în calitate de invitat, fără drept de vot și poate propune subiecte pentru a fi introduse pe ordinea de zi a ședințelor consiliului, cu acordul președintelui acestuia.

Art. 19. — În vederea atingerii obiectivelor UFIP, directorul are, în principal, următoarele atribuții:

- a) asigură conducerea executivă a unității și emite decizii;
- b) monitorizează, organizează, îndrumă, coordonează și verifică derularea tuturor activităților realizate în cadrul UFIP;
- c) propune spre aprobare ministrului educației și cercetării statul de funcții, statul de personal și regulamentul de organizare și funcționare ale UFIP;
- d) aprobă plata drepturilor salariale, precum și alte angajamente bugetare și legale, în limita bugetului aprobat;
- e) în exercitarea funcției de angajator, aprobă angajarea, promovarea, eliberarea din funcții, detașările, delegările, transferul și deplasările în afara localității sau în străinătate;
- f) aprobă programul de lucru pentru personalul unității;
- g) este membru în Comisia de dialog social, Comisia de negociere a contractului colectiv de muncă la nivel de ramură învățământ, Comisia națională de management și monitorizare a activităților derulate prin SIIIR, în alte comisii/consilii care au atribuții și în domeniul finanțării învățământului preuniversitar;
- h) asigură legătura, prin Ministerul Educației și Cercetării, cu Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației, Ministerul Justiției și cu autoritățile publice locale, pentru finanțarea complementară și suplimentară;
- i) reprezintă unitatea în relațiile cu autoritățile, instituțiile publice, persoanele fizice și juridice;
- j) are dreptul de a delega atribuții, prin decizie, personalului din subordine;
- k) îndeplinește și alte atribuții stabilite de către conducerea MEC și/sau CNFIP, conform prevederilor legale în vigoare.

CAPITOLUL V

Resurse materiale și financiare

Art. 20. — Cheltuielile cu organizarea și funcționarea UFIP și a CNFIP se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Educației și Cercetării.

Art. 21. — Salariile de bază ale personalului din UFIP sunt stabilite conform reglementărilor în vigoare.

Art. 22. — Activitatea UFIP poate fi finanțată și prin implementarea proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale, precum și din sponsorizări, donații.

Art. 23. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în prezentul regulament, UFIP utilizează un autoturism propriu.

CAPITOLUL VI

Colaborări și parteneriate

Art. 24. — Pentru efectuarea lucrărilor de evaluare, monitorizare, audit și implementare a proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale, UFIP are dreptul să utilizeze, pe perioade determinate, colaboratori externi.

Art. 25. — UFIP are posibilitatea de a încheia parteneriate, conform legislației în vigoare, pentru implementarea proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale.

Art. 26. — Pentru realizarea diferitelor activități, UFIP poate propune, cu avizul CNFIP și cu aprobarea secretarului de stat pentru învățământul preuniversitar, comisii și/sau grupuri de lucru pe probleme ale finanțării învățământului preuniversitar.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 27. — Prevederile prezentului regulament se aplică tuturor angajaților UFIP, indiferent de felul și durata contractului de muncă. Personalul UFIP este obligat să respecte prevederile prezentului regulament, chiar dacă are calitatea de delegat, detașat sau colaborator, în caz contrar urmând să răspundă conform normelor legale în vigoare și celor stipulate în contractul încheiat cu unitatea trimitătoare.

Art. 28. — CNFIP poate adopta norme interne de funcționare, cu respectarea prevederilor legale și ale prezentului regulament.

Art. 29. — Prevederile prezentului regulament se completează cu celelalte dispoziții legale în vigoare.

*ANEXA Nr. 1
la regulament*

STATUL DE FUNCȚII al Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

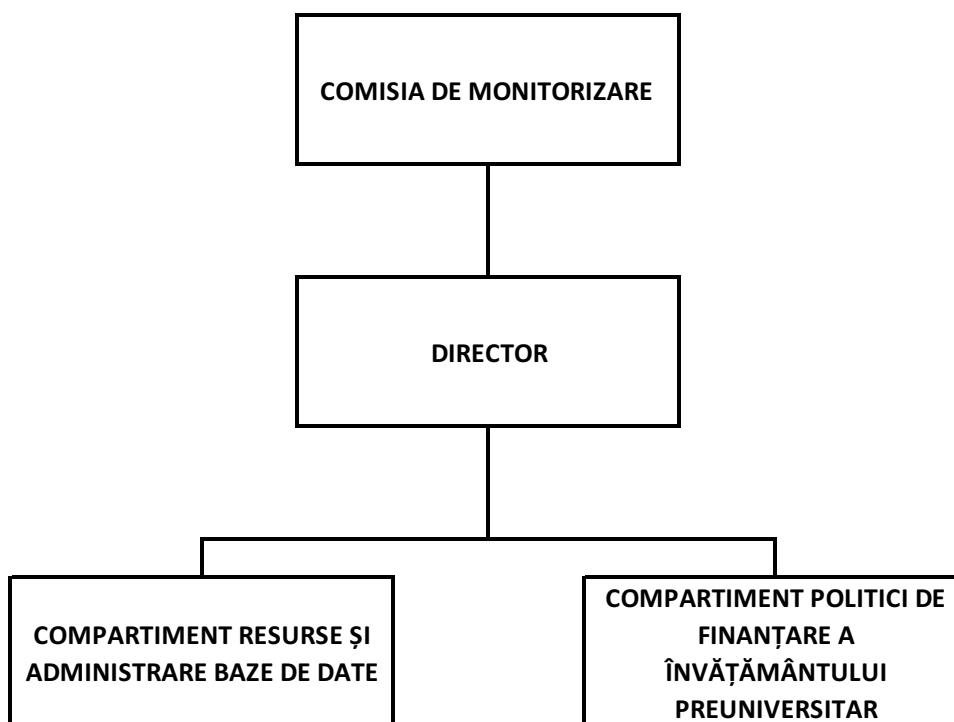
a) Funcții de conducere

Nr. crt.	Funcția	Numărul de posturi
1	Director grad II	1

b) Funcții de execuție

Nr. crt.	Funcția	Gradul profesional	Studii	Numărul de posturi
1	Consilier	I	Superioare	1
2	Consilier	IA	Superioare	6,5
3	Consilier juridic	IA	Superioare	0,5

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumit în continuare *CNFIP*, este organism consultativ de nivel național, fără personalitate juridică, al Ministerului Educației și Cercetării, denumit în continuare *MEC*.

Art. 2. — CNFIP își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și cu cele ale Regulamentului de organizare și funcționare al CNFIP, denumit în continuare *regulament*.

Art. 3. — CNFIP beneficiază de suport tehnic și executiv din partea Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumită în continuare *UFIP*.

CAPITOLUL II

Atribuții

Art. 4. — CNFIP determină anual costul standard per elev/preșcolar/antepreșcolar, în condițiile prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) CNFIP propune MEC formula de finanțare prin care se realizează alocarea fondurilor pentru finanțarea de bază a unităților de învățământ preuniversitar.

(2) Formula de finanțare, care se aprobă prin ordin al ministrului educației și cercetării, ia în considerare costul standard per elev/preșcolar/antepreșcolar, numărul de elevi/preșcolari/antepreșcolari din unitatea de învățământ, precum și factorii de diferențiere și de corecție dependenți de: nivel/filieră/profil, densitatea de elevi în zonă, severitatea dezavantajelor, limba de predare și alți factori.

Art. 6. — CNFIP, prin metode specifice, în baza datelor furnizate prin Sistemul informatic integrat al învățământului din România și de către direcțiile de specialitate din cadrul ministerului, analizează anual necesitățile de finanțare a învățământului preuniversitar, conform obiectivelor strategiei naționale de dezvoltare a învățământului preuniversitar, și propune MEC strategii/politici privind finanțarea unităților de învățământ preuniversitar, atât în ceea ce privește finanțarea de bază, cât și cea complementară și suplimentară.

Art. 7. — CNFIP, prin UFIP, împreună cu direcțiile de specialitate din MEC, monitorizează activitatea de finanțare pe baza costurilor standard per elev/preșcolar/antepreșcolar a unităților de învățământ preuniversitar și propune măsuri de asigurare a finanțării pentru unitățile de învățământ aflate în dificultate, prin rectificări bugetare.

Art. 8. — CNFIP elaborează și face public anual raportul privind starea finanțării învățământului preuniversitar și propune măsurile de optimizare ce se impun.

Art. 9. — CNFIP va identifica modalitățile de realizare a unei aplicații informatice gestionate de UFIP, denumită *EDUFIN*, pentru generarea/colectarea/gestionarea datelor specifice finanțării învățământului preuniversitar.

Art. 10. — CNFIP aprobă Programul anual al activităților de formare a personalului de la nivelul inspectoratelor școlare județene, elaborat de UFIP, cu atribuții în generarea/colectarea/gestionarea datelor specifice finanțării învățământului preuniversitar.

CAPITOLUL III Componență și constituire

Art. 11. — (1) CNFIP este format din 21 de membri, după cum urmează:

a) 12 reprezentanți ai Ministerului Educației și Cercetării (4 reprezentanți ai direcțiilor de specialitate din Ministerul Educației și Cercetării, 4 reprezentanți ai inspectoratelor școlare și 4 reprezentanți ai unităților de învățământ preuniversitar);

b) 5 reprezentanți ai partenerilor sociali;

c) 4 reprezentanți ai structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale.

(2) Membrii CNFIP sunt numiți prin ordin al ministrului educației și cercetării.

Art. 12. — Membrii CNFIP prevăzuți la art. 11 alin. (1) lit. a) sunt desemnați de ministrul educației și cercetării, iar membrii prevăzuți la art. 11 alin. (1) lit. b) și c) sunt desemnați dintre propunerile partenerilor sociali și ale structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale.

Art. 13. — (1) În cazul în care un membru al CNFIP încalcă normele etice sau de deontologie profesională ori nu se implică în mod sistematic în activitățile consiliului, absentând nemotivat la două ședințe consecutive, acesta își pierde calitatea de membru titular, propunerea de revocare fiind înaintată ministrului educației și cercetării.

(2) Procedura de revocare se declanșează la solicitarea ministrului educației și cercetării, a președintelui CNFIP sau a 1/3 dintre membrii CNFIP, iar hotărârea de revocare se adoptă în plenul CNFIP, prin vot, cu majoritate simplă a membrilor CNFIP. Locul rămas vacant în urma revocării se ocupă conform prevederilor art. 12.

CAPITOLUL IV Organizare și funcționare

Art. 14. — Conducerea CNFIP este asigurată de un președinte și de un vicepreședinte, desemnați de către ministrul educației și cercetării dintre membrii CNFIP.

Art. 15. — Președintele CNFIP are următoarele atribuții:

a) conduce și coordonează întreaga activitate a CNFIP;

b) conduce ședințele de lucru ale CNFIP;

c) elaborează programele de activități ale CNFIP;

d) stabilește sarcini și atribuții pentru fiecare dintre membrii CNFIP, în funcție de competențele lor profesionale;

e) asigură legătura cu Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației și cu autoritățile publice locale pentru finanțarea complementară și suplimentară;

f) asigură legătura operativă a CNFIP cu UFIP, în vederea coordonării activităților comune;

g) reprezintă CNFIP în relația cu terții.

Art. 16. — Vicepreședintele CNFIP are următoarele atribuții:

a) coordonează activitatea grupurilor de lucru constituite la nivelul CNFIP;

b) stabilește ordinea de zi a ședințelor de lucru ale CNFIP, pe baza propunerilor membrilor și directorului UFIP; ordinea de zi poate fi modificată prin decizie a membrilor CNFIP, la cererea unei treimi dintre membrii acestuia;

c) exercită temporar, în cazul indisponibilității președintelui, prerogativele acestuia.

Art. 17. — Suportul tehnic și executiv pentru activitatea CNFIP este asigurat de UFIP.

Art. 18. — Pentru realizarea diferitelor activități, CNFIP poate constitui, la propunerea UFIP și cu aprobarea secretarului de stat pentru învățământul preuniversitar, comisii și/sau grupuri de lucru pe probleme ale finanțării învățământului preuniversitar.

Art. 19. — În vederea realizării atribuțiilor care îi revin, CNFIP poate solicita comisiilor județene de management și monitorizare a activităților derulate prin SIIIR date statistice, analize, precum și orice informații necesare determinării costului standard per elev/preșcolar/antepreșcolar.

Art. 20. — CNFIP poate adopta norme interne de funcționare, cu respectarea prevederilor legale și ale prezentului regulament.

Art. 21. — În cazuri excepționale, în care membrii CNFIP nu se pot întruni fizic pentru adoptarea unei hotărâri, aceștia pot vota la distanță, exprimându-și dreptul la vot în sistem videoconferință.

Art. 22. — Cu excepția cazurilor prevăzute la art. 21, hotărârile CNFIP sunt aprobate prin votul a jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți la ședință, respectiv prin votul exprimat în sistem videoconferință de jumătate plus unu dintre membrii votanți.

Art. 23. — (1) CNFIP se întrunește în sesiuni ordinare semestrial și în ședințe extraordinare ori de câte ori este nevoie.

(2) Convocarea se face cu cel puțin 7 zile înainte de data reuniunii. Termenul de 7 zile se poate reduce la 3 zile, în cazul ședințelor extraordinare, și la 24 de ore, în cazul ședințelor în sistem videoconferință.

(3) Ședințele CNFIP se convoacă de către președintele CNFIP, din proprie inițiativă sau la cererea ministrului educației și cercetării, ori la solicitarea a cel puțin o treime dintre membrii CNFIP.

(4) Cvorumul de lucru al ședințelor CNFIP este asigurat de prezența a două treimi din numărul total al membrilor titulari. Cvorumul poate fi realizat, în situații excepționale, ținând cont și de votul exprimat electronic, dar cu respectarea prevederilor art. 21.

(5) Materialele-suport ale reuniunilor de lucru se distribuie membrilor CNFIP cu cel puțin 3 zile înainte de data desfășurării ședinței ordinare. Pentru ședințele extraordinare și în sistem videoconferință, odată cu convocarea se transmit și materialele-suport.

Art. 24. — (1) Ministrul educației și cercetării, secretarul de stat cu atribuții în domeniul învățământului preuniversitar sau reprezentanți ai acestora pot participa la ședințele CNFIP în calitate de observatori, fără drept de vot.

(2) Directorul UFIP are statut de invitat permanent în cadrul ședințelor CNFIP.

(3) Președintele CNFIP poate invita în cadrul ședințelor reprezentanți ai factorilor cu atribuții în domeniul finanțării învățământului preuniversitar.

CAPITOLUL V Finanțarea CNFIP

Art. 25. — Bugetul CNFIP este gestionat prin UFIP.

Art. 26. — Pentru participarea la ședințe sau la reuniuni de lucru, membrilor CNFIP și ai organelor de lucru ale acestuia le sunt decontate cheltuielile de transport și cazare, în condițiile legii.

CAPITOLUL VI Dispoziții finale

Art. 27. — Prevederile prezentului regulament se completează cu celelalte dispoziții legale în vigoare.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 245704